

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union)

FÆLLES AKTION

af 3. december 1998

vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende hvidvaskning af penge, identifikation, opsporing, indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold

(98/699/RIA)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.3, stk. 2, litra b),

som henviser til Det Forenede Kongeriges initiativ,

som henviser til handlingsplanen fra Gruppen på Højt Plan vedrørende Organiseret Kriminalitet, der blev godkendt af Det Europæiske Råd i Amsterdam den 16. - 17. juni 1997, navnlig henstilling nr. 26, litra b), om at styrke eftersporingen og beslaglæggelsen af udbyttet fra strafbart forhold,

som har behandlet Europa-Parlamentets synspunkter efter den høring, som formandskabet har foretaget i overensstemmelse med artikel K.6 i traktaten om Den Europæiske Union,

som henviser til fælles aktion af 5. december 1997 om indførelse af en ordning for evaluering af, hvordan de internationale forpligtelser med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater⁽¹⁾, og fælles aktion af 19. marts 1998 om et program for udveksling, uddannelse og samarbejde for personale med ansvar for bekæmpelse af organiseret kriminalitet (Falcone-programmet)⁽²⁾,

som tager i betragtning, at medlemsstaterne er forpligtet til at overholde principperne i Europarådets konvention af 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold,

som henviser til forslaget til fælles aktion om at gøre det strafbart at deltage i en kriminel organisation i Den Europæiske Unions medlemsstater, især til de straffbare handlinger, der er omfattet af den fælles aktion,

som tager kravene i Rådets direktiv nr. 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge⁽³⁾ og de 40 henstillinger til bekæmpelse af hvidvaskning af penge, som den finansielle taskforce vedrørende hvidvask-

ning af penge (FATF) har udarbejdet (1996-udgave), især henstilling nr. 4, i betragtning,

som henviser til den fælles aktion af 17. december 1996 vedrørende indbyrdes tilnærmelse af EU-medlemsstaternes lovgivning og praksis med henblik på bekæmpelse af narkotikamisbrug samt forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig narkotikahandel⁽⁴⁾,

som er opmærksomt på det fælles mål om at forbedre samordningen mellem de retshåndhævende myndigheder,

som erindrer om den fælles aktion om oprettelse af et europæisk retligt netværk, der blev vedtaget af Rådet den 29. juni 1998⁽⁵⁾,

som tager i betragtning, at det i højere grad vil blive muligt at lægge alvorlige hindringer i vejen for kriminel virksomhed, hvis samarbejdet mellem medlemsstaterne om identifikation, opsporing, indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation af aktiver fra strafbart forhold effektiviseres,

som tager i betragtning, at indbyrdes forenelige fremgangsmåder vil gøre det europæiske samarbejde om identifikation, opsporing, indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation af illegalt erhvervede aktiver mere effektivt,

som tager i betragtning, at henstilling nr. 16 i den ovenfor nævnte handlingsplan til bekæmpelse af organiseret kriminalitet fastslog, at det er nødvendigt at fremskynde procedureerne for det retlige samarbejde i forbindelse med organiseret kriminalitet, således at den tid, det tager at sende og besvare anmodninger, reduceres betydeligt,

som tager i betragtning, at medlemsstaterne har tiltrådt den europæiske konvention af 1959 om gensidig retshjælp i straffesager,

som tager hensyn til FN's konvention af 1988 imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer og FN's Generalforsamlings særlige samling om narkotika i 1998,

⁽¹⁾ EFT L 344 af 15. 12. 1997, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 99 af 31. 3. 1998, s. 8.

⁽³⁾ EFT L 166 af 28. 6. 1991, s. 77.

⁽⁴⁾ EFT L 342 af 31. 12. 1996, s. 6.

⁽⁵⁾ EFT L 191 af 7. 7. 1998, s. 4.

som anerkender de resultater, der blev opnået på Dublinseminaret i 1996 om konfiskation af aktiver med hensyn til at identificere hindringerne for et effektivt samarbejde,

som forudsætter, at de former for samarbejde, der er fastsat i denne fælles aktion, ikke anfægter andre former for bilateralt eller multilateralt samarbejde,

HAR VEDTAGET FØLGENDE FÆLLES AKTION:

Artikel 1

1. For at fremme en effektiv indsats mod organiseret kriminalitet sikrer medlemsstaterne, at der ikke tages eller opretholdes forbehold med hensyn til følgende artikler i Europarådets konvention af 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold, i det følgende benævnt »1990-konventionen«:

- a) artikel 2, for så vidt lovovertrædelser kan medføre frihedsstraf eller en sikkerhedsforanstaltning af en maksimumsvarighed på over ét år
- b) artikel 6, for så vidt det drejer sig om alvorlige lovovertrædelser. Sådanne lovovertrædelser bør under alle omstændigheder indbefatte lovovertrædelser, som kan medføre frihedsstraf eller en sikkerhedsforanstaltning af en maksimumsvarighed på over ét år eller, for så vidt angår de medlemsstater, der har en minimumstærskel for lovovertrædelser i deres retssystem, lovovertrædelser, som kan medføre frihedsstraf eller en sikkerhedsforanstaltning af en maksimumsvarighed på over seks måneder.

Litra a) berører ikke forbehold med hensyn til konfiskation af udbytte af strafbare overtrædelser af skatte- og afgiftslovgivningen.

2. Hver medlemsstat sikrer, at dens lovgivning og procedurer vedrørende konfiskation af udbytte fra strafbare forhold også gør det muligt at foretage konfiskation af formuegoder af en værdi, der svarer til dette udbytte, både i forbindelse med rent interne retssager og retssager, der iværksættes efter anmodning fra en anden medlemsstat, herunder anmodninger om fuldbyrdelse af udenlandske retskendelser om konfiskation. Medlemsstaterne kan dog i mindre sager udelukke konfiskation af formuegoder, hvis værdi svarer til udbyttet af lovovertrædelser. Termerne »formuegoder«, »udbytte« og »konfiskation« har samme betydning som i artikel 1 i 1990-konventionen.

3. Hver medlemsstat sikrer, at dens lovgivning og procedurer åbner mulighed for identifikation og opsporing af formodet udbytte fra strafbart forhold efter anmodning fra en anden medlemsstat, hvis der er rimelig grund til at antage, at der er begået en lovovertrædelse. Sådanne lovgivning og sådanne procedurer skal gøre det muligt at yde bistand så tidligt som muligt i efterforskningsforløbet,

og medlemsstaterne bestræber sig i den forbindelse på at begrænse anvendelsen af de mulige grunde til afvisning over for andre medlemsstater i henhold til artikel 18, stk. 2 og 3, i 1990-konventionen.

Artikel 2

1. Inden for rammerne af det europæiske retlige netværk udarbejder hver medlemsstat en brugervenlig vejledning, der bl.a. oplyser om, hvor der kan hentes rådgivning, samt redegør for den bistand, medlemsstaten kan give med hensyn til at identificere, opspore, indefryse eller beslaglægge og konfiskere redskaber og udbytte fra strafbart forhold. Vejledningen skal også indeholde oplysninger om eventuelle væsentlige begrænsninger i denne bistand og de oplysninger, som skal meddeles af den begærende stat.

2. De vejledninger, der er omhandlet i stk. 1, sendes til Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union, der oversætter dem til de officielle sprog i Det Europæiske Fællesskabs institutioner. Generalsekretariatet fremsender dem til medlemsstaterne, det europæiske retlige netværk og Europol.

3. Hver medlemsstat sørger for, at den vejledning, der er omhandlet i stk. 1, føres ajour, og at eventuelle ændringer sendes til Generalsekretariatet for Rådet med henblik på oversættelse og fremsendelse i overensstemmelse med stk. 2.

Artikel 3

Medlemsstaterne prioriterer alle anmodninger fra andre medlemsstater om identifikation, opsporing, indefrysning eller beslaglæggelse og konfiskation af aktiver på samme måde som tilsvarende skridt i forbindelse med interne retssager.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne tilskynder til direkte kontakt mellem medlemsstaternes efterforskningsmedarbejdere, undersøgelsesdommere og anklagemyndigheder under behørig anvendelse af eksisterende samarbejdsaftaler for at sikre, at der ikke unødigt anmodes om gensidig retshjælp gennem de formelle kanaler. Når en formel anmodning er nødvendig, sikrer den begærende medlemsstat, at den er ordentligt forberedt og opfylder alle kravene i den anmodede medlemsstat.

2. Hvis det ikke er muligt at udføre en begæring om retshjælp på en måde, som den begærende stat forventer, bestræber den anmodede stat sig på at efterkomme begæringen på anden vis efter passende samråd med den begærende stat og under overholdelse af national lovgivning og internationale forpligtelser.

3. Medlemsstaterne fremsætter begæringer om retshjælp, så snart den nøjagtige art af den ønskede retshjælp er fastlagt, og, såfremt en begæring er påført betegnelsen »hastende« eller der er angivet en frist, begrundet de sagens hastende karakter eller angivelsen af en frist.

Artikel 5

1. Hvis det ikke strider imod deres nationale ret, træffer medlemsstaterne alle nødvendige foranstaltninger til at mindske risikoen for, at aktiver spredes. Sådanne skridt omfatter de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at aktiver, som er omfattet af en retsanmodning fra en anden medlemsstat, hurtigt kan indefrys eller beslaglægges, således at der ikke opstår hindringer for en senere konfiskation.

2. Hvis behandlingen af en anmodning om retshjælp i en retskreds i en medlemsstat viser, at der er behov for yderligere undersøgelser i en anden retskreds i den pågældende medlemsstat, træffer medlemsstaten, hvis det ikke strider imod dens nationale ret, alle nødvendige foranstaltninger til, at der kan ydes den fornødne bistand, uden at der skal udarbejdes en ny retsanmodning.

3. Hvis udførelsen af en begæring medfører behov for yderligere undersøgelser vedrørende en beslægtet sag, og den begærende stat udarbejder en ny retsanmodning, træffer den anmodede stat, hvis det ikke strider imod dens nationale ret, alle nødvendige foranstaltninger til at fremme udførelsen af en sådan ny retsanmodning.

Artikel 6

1. Medlemsstaterne skal sørge for, at der indføres ordninger med henblik på at gøre deres retsvæsen bekendt med den bedste praksis i internationalt samarbejde om identifikation, opsporing, indefrysning eller beslaglæggelse og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold.

2. Medlemsstaterne skal sørge for, at alle efterforskningsmedarbejdere, undersøgelsesdommere, offentlige anklagere og andre embedsmænd, der beskæftiger sig med internationalt samarbejde om identifikation, opsporing, indefrysning eller beslaglæggelse og konfiskation af

aktiver, får en hensigtsmæssig efteruddannelse, som afspejler den bedste praksis.

3. Formandskabet og interesserede medlemsstater tilrettelægger — hvor det er relevant sammen med det europæiske retlige netværk og Europol — efter behov seminarer for embedsmænd fra medlemsstaterne og andre aktører inden for retsvæsenet med henblik på at fremme og udvikle den bedste praksis samt tilskynde til, at procedurerne gøres forenelige.

Artikel 7

Rådet foretager inden udgangen af år 2000 en fornyet gennemgang af denne fælles aktion på baggrund af resultaterne af den fælles aktion af 5. december 1997 om indførelse af en ordning for evaluering af, hvordan de internationale forpligtelser i forbindelse med bekæmpelsen af organiseret kriminalitet udmøntes og efterleves i de enkelte medlemsstater.

Artikel 8

1. Medlemsstaterne forpligter sig til at tage alle passende skridt til at gennemføre denne fælles aktion, så snart den træder i kraft, og sørger for, at dens indhold bliver bekendtgjort over for deres relevante nationale og lokale myndigheder, jf. dog stk. 2.

2. Medlemsstaterne fremsætter passende forslag om gennemførelsen af artikel 1 senest tre år efter denne fælles aktions ikrafttræden, således at de kompetente myndigheder kan overveje dem med henblik på vedtagelse.

Artikel 9

Denne fælles aktion offentliggøres i EF-Tidende og træder i kraft på dagen for offentliggørelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 3. december 1998.

På Rådets vegne

K. SCHLÖGL

Formand